

Sygn. akt VI Ka 473/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SO Waldemar Masłowski

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2013r.

sprawy T. J.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 11 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 20/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. J. uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Z. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

VIKa 473/13

UZASADNIENIE

T. J. został oskarżony o to, że:

w dniu 2 czerwca 2012 r. w B., rej. (...)po użyciu gazu łzawiącego i doprowadzeniu do stanu bezbronności J. T. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością karty bankomatowej Banku (...)Odział w B., karty bankomatowej Banku (...) S.A., dowodu rejestracyjnego na samochód osobowy marki S(...), polisy OC na w/w pojazd oraz dowodu osobistego, prawa jazdy i pozwolenia na broń wydanych na nazwisko pokrzywdzonego oraz dowodu rejestracyjnego na przyczepkę samochodową nr rej. (...)i polisy OC na w/w pojazd na nazwisko K. K., czym działał na szkodę J. T., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 26 marca 2001 r. sygn. akt II K 132/01 za czyny z art.28 1 k.k., art.275 § 1 k.k. i art.276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 25 listopada 2000 r. do 29 marca 2001 r. oraz od 10 kwietnia 2002 r. do 8 czerwca 2004 r., a nadto wyrokiem Sądu Okręgowego w

Jeleniej Górze sygn. akt III K 50/08 z dnia 15 lipca 2008 r. za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu sygn. akt II AKa 255/08 z dnia 16 października 2008 r. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 22 lipca 2008 r. do 6 listopada 2009 r., tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

w dniu 3 czerwca 2012 r. w B., rej. (...), działając z góry powziętym zamiarem dokonał:

1. przy użyciu uprzednio skradzionej karty oraz bezprawnie uzyskanego kodu (...)dokonał kradzieży z włamaniem do konta bankowego (...) S.A.Oddział B.poprzez wybranie kwoty 500 zł z bankomatu znajdującego się w B.przy ul. (...),
2. przy użyciu uprzednio skradzionej karty oraz bezprawnie uzyskanego kodu (...)dokonał kradzieży z włamaniem do konta bankowego (...) S.A.Oddział B.poprzez wybranie kwoty 500 zł z bankomatu znajdującego się w B.przy ul. (...),
3. przy użyciu uprzednio skradzionej karty oraz bezprawnie uzyskanego kodu (...)dokonał kradzieży z włamaniem do konta bankowego (...) S.A.Oddział B.poprzez wybranie kwoty 150 zł z bankomatu znajdującego się w B.przy ul. (...),
4. przy użyciu uprzednio skradzionej karty oraz bezprawnie uzyskanego kodu (...)dokonał kradzieży z włamaniem do konta bankowego (...) S.A.Oddział B.poprzez wybranie kwoty 200 zł z bankomatu znajdującego się w B.przy ul. (...),

czym działał na szkodę J. T., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. 1,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

w dniu 24 maja 2012 r. w B. z mieszkania dokonał kradzieży portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 250 zł, dowodu osobistego i legitymacji rencisty oraz telefonu komórkowego marki S. (...) na szkodę M. M., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

w dniu 1 czerwca 2012 r. w B.kradzieży portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 100 zł, 20 sztuk srebrnych monet o nominałach 200 zł, jednej monety z wizerunkiem papieża Jana Pawła II o wartości 60 zł, złotego łańcuszka o wartości 250 zł, srebrnego łańcuszka o wartości 100 zł oraz zegarka damskiego z paskiem o wartości 50 zł o łącznej wartości skradzionego mienia nie mniejszej niż 4.560 zł na szkodę J.i R. G., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

w dniu 6 czerwca 2012 r. w B.kradzieży pieniędzy w kwocie 70 zł oraz wyrobów ze złota w postaci łańcuszka z krzyżykiem, pierścionka z szafirowym oczkiem, kolczyków w kształcie bombki, kolczyków w kształcie podków z kamieniami koralowymi o łącznej wartości nie mniejszej jak 890 zł, na szkodę L.S., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1

tj. o czyn z art. 278 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 11 czerwca 2013r. w sprawie II K 20/13:

oskarżonego T. J.uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego punkcie 1 części wstępnej wyroku,

oskarżonego T. J.uznaje za winnego tego, że w dniu 2 czerwca 2012 r. w B., rej. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przy użyciu uprzednio przywłaszczonych karty oraz kodu (...)czterokrotnie dokonał kradzieży z włamaniem do konta bankowego J. T.w banku (...) S.A.Oddział B.poprzez wybranie z bankomatu kwot 200 zł, 500 zł,

500 zł i 150 zł, tj. łącznie kwoty 1350 zł, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 03.06.1998 r., sygn. akt II K 304/98 za czyn z art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d.k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 30.12.1998r., sygn. akt II K 1148/98, za czyn z art.279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 22.03.1999 r., sygn. II K 828/98, za czyny z art. 279 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, które zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 03.12.2002 r., którym orzeczono karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 22.02.1999 r. do 22.04.1999 r. i od 08.06.2004 r. do 02.11.2006 r., a następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 15.07.2008 r. sygn. akt III K 50/08 za czyn z art.280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 22.02.2008 r. do 06.11.2009 r., tj. występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

oskarżonego T. J. uznaje za winnego tego, że w dniu 24 maja 2012 r. w B. dokonał kradzieży portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 250 zł, dowodu osobistego i legitymacji rencisty oraz telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 100 zł na szkodę M. M., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 17 grudnia 2004 r., sygn. akt n K 541/04, za czyn z art.278 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art.64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 14 kwietnia 2010 r. do 14 lipca 2011 r., tj. występku z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

oskarżonego T. J. uznaje za winnego tego, że:

1. w dniu 1 czerwca 2012 r. w B. dokonał kradzieży portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 100 zł, srebrnych monet o łącznej wartości 1500 zł, jednej monety z wizerunkiem papieża Jana Pawła II o wartości 60 zł, złotego łańcuszka o wartości 100 zł, srebrnego łańcuszka o wartości 50 zł oraz zegarka damskiego z paskiem o wartości 50 zł, tj. mienia o łącznej wartości 1860 zł, działając na szkodę J.i R. G., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 17 grudnia 2004 r., sygn. akt n K 541/04, za czyn z art.278 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art.64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 14 kwietnia 2010 r. do 14 lipca 2011 r.,

2. w dniu 6 czerwca 2012 r. w B. dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 70 zł oraz wyrobów ze złota w postaci łańcuszka z krzyżykiem, pierścionka i dwóch par, kolczyków, czym spowodował straty o łącznej wartości nie mniejszej niż 250 zł na szkodę L.S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 17 grudnia 2004 r., sygn. akt II K 541/04, za czyn z art.278 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art.64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 14 kwietnia 2010 r. do 14 lipca 2011 r.,

tj. występku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego T. J. w pkt. II, III i IV części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego T. J. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

1. J. T. kwoty 1350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych),

2. M. M. kwoty 350 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych),
3. J.i R. G.kwoty 1860 zł (jeden tysiąc osiem sześćdziesiąt złotych),
4. L.S. kwoty 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych),

na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca (...) S.A. Oddział w B. dowód rzeczowy w postaci płyty CD - R opisany w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/117/12 pod pozycją I,

na podstawie art. 624§ 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości,

na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. ust. 2 pkt 3 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Z. kwotę 672 zł tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oraz kwotę 154,56 zł tytułem podatku Vat.

Powyższy wyrok zaskarżyła obrońca oskarżonego zarzucając:

rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia w postaci art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na całkowicie dowolnej i jednostronnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pominięciu okoliczności istotnych i obciążających oskarżonego T. J.i oparciu orzeczenia wyłącznie na części okoliczności ujawnionych w toku postępowania przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a to na skutek:

1. pominięcia wyjaśnień T. J.i potraktowania ich wyłącznie za przyjętą przez niego linię obrony, podczas gdy oskarżony konsekwentnie zaprzeczał swojemu sprawstwu, co do kradzieży na szkodę M. M., J.i R. G., oraz L.S.;
2. przyjęcia za wiarygodne zeznań M. M., J.i R. G. oraz L.S., podczas gdy każda z w/w osób, w istocie podawała inny rysopis oskarżonego. J. G. nie była obecna w mieszkaniu podczas wizyty mężczyzny który dokonał kradzieży na szkodę jej i jej męża. R. G. jest osobą niedowidzącą i niedosłyszącą, nie był w stanie w sposób należyty rozpoznać sprawcy na okazanym mu przez sąd wizerunkach mężczyzn, natomiast co do L.S. brak było w aktach sprawy protokołu z okazania wizerunku sprawcy a M. M. nazwisko oskarżonego poznała później w wątpliwych okolicznościach;

rażącą obrazę przepisów postępowania w postaci art. 5 § 2 k.p.k., mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku a polegającą na rozstrzygnięciu istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego pomimo wyraźnego zakazu ustawowego;

błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się przestępstw kradzieży na szkodę M. M., J.i R. G. oraz L.S., podczas gdy, materiał dowodowy sprawy nie uzasadniał, aż tak daleko idących twierdzeń.

Stawiając powyższe zarzuty, autor apelacji wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt III i IV części dyspozytywnej, poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu w pkt 3,4 i 5 aktu oskarżenia czynów;
2. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt V części dyspozytywnej wyroku, poprzez uchylenie orzeczenia o karze łącznej;
3. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt VI ppkt 2,3,4, części dyspozytywnej wyroku poprzez uchylenie zawartego w nich obowiązku naprawienia szkody na rzecz M. M., J.i R. G. oraz L.S.;

4. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt III. IV części dyspozytywnej wyroku, w pkt V części dyspozytywnej wyroku w zakresie orzeczenia o karze łącznej oraz w pkt VI ppkt 2,3,4 i przekazanie sprawy w powyższym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna i to w stopniu oczywistym.

Art. 7 kpk (określający zasadę swobodnej oceny dowodów) stanowi, że organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego

Przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną wskazanego przepisu tylko wtedy, gdy: a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), b) stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), c) jest wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Pogląd taki, który Sąd Okręgowy w całości podziela, wyraził Sąd Najwyższy w nadal aktualnym wyroku z dnia 22 lutego 1996 r., sygn. akt II KRN 199/95 (OSN PiPr 1996/10/10; por. także - wyrok SN z dnia 16 grudnia 1974 r., sygn. akt Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47; wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 r. , sygn. akt WRN 149/90, OSNKW 1991/7-9/41).

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może on więc być wynikiem nieznamości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. W orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (wyrok Sądu Najwyższego z 24.03.1975r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995 poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze dowolności. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, jak zasadnie się wskazuje, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego lecz wykazanie , jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z 22.01.1975r., I KR 197/74, OS NKW 5/1975 poz. 58).

Zdaniem Sądu Okręgowego analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala na przyjęcie, że sąd meriti w sposób wystarczający i pełny zebrał dowody w niniejszej sprawie i należycie je ocenił w ramach zasady wynikającej z art. 7 k.p.k. Ocena ta poprzedzona była ujawnieniem całokształtu okoliczności w sposób podyktowany zasadą prawdy materialnej, stanowiła rezultat rozważenia okoliczności przemawiających na korzyść i niekorzyść oskarżonego, a okoliczności rozważono z uwzględnieniem reguł prawidłowego rozumowania. Nie dopatrywał się Sąd okręgowy w przeprowadzonej przez sąd orzekający ocenie dowodów naruszenia zasady obiektywizmu (art.4 k.p.k.), jak i tego aby podstawę wyroku stanowiły dowody nie przeprowadzone w toku rozprawy głównej (art.410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k.).

Odnosząc powyższe uwagi do niniejszej sprawy stwierdzić należy, że prawidłowo sąd orzekający ocenił wyjaśnienia oskarżonego. Odmawiając im wiarygodności w części, gdzie nie przyznał się on do popełnienia trzech przestępstw kradzieży. Oskarżonego rozpoznała pokrzywdzona L. S.jako sprawcę kradzieży na swoją szkodę. Trafnie sąd I instancji konstatuje, że świadek ta przebywała z oskarżonym w swoim mieszkaniu przez około pół godziny i w związku z tym miała możliwość dokładnego przyjrzenia się jego osobie. Później, zaś nie miała wątpliwości, wskazując na rozprawie,

że oskarżony jest sprawcą kradzieży. Warto zauważyć, że jak wynika z zeznań tego świadka już wcześniej w toku postępowania przygotowawczego okazano jej tablice ze zdjęciami, gdzie rozpoznała ona oskarżonego, jednak z tej czynności procesowej nie sporządzono protokołu. Podobnie słusznie Sąd Rejonowy ocenił zeznania świadków S. B. i M. M., które rozpoznały oskarżonego T. J. jako sprawcę kradzieży na szkodę M. M.. Trafnie sąd I instancji zauważył, że co do samego faktu kradzieży zeznania ich są spójne i logiczne. Zdaniem sądu odwoławczego nieistotny jest zatem fakt w jakich okolicznościach M. M. poznała nazwisko oskarżonego w sytuacji, gdy dokonała ona jego rozpoznania w sposób nie budzący jakichkolwiek wątpliwości (zeznania świadka k. 175). Prawidłowo Sąd I instancji przydał walor wiarygodności świadkom J. i R. G.. Zeznania tych świadków Sąd Rejonowy poddał drobiazgowej analizie w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str.6 uzasadnienia). Ocenę tą sąd odwoławczy w pełni podziela i nie ma potrzeby przytaczania ponownie tych argumentów, które przemówiły za uznaniem zeznań tych świadków za wiarygodne. Świadek J. G. rzeczywiście w chwili kiedy w jej mieszkaniu dokonano kradzieży przebywała przed wejściem do budynku. Widziała jednak wchodzącego do środka oskarżonego, widziała następnie jak wychodził, a zaraz po jego wyjściu poszła do mieszkania i stwierdziła fakt kradzieży.

Nie znalazł sąd II instancji podstaw dla przyjęcia zasadności postawionego zarzutu obrazy art. 5§2 k.p.k. Naruszenie normy prawnej tegoż przepisu i wynikającej z niego zasady in dubio pro reo jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych (lub wykładni prawa) i wobec niemożności ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są np. od dania wiary lub odmówienia jej zeznaniom świadków (czy wyjaśnieniom oskarżonego), to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. Ta zaś o czym wyżej była już mowa, nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego.

Wymierzone oskarżonemu T. J. za przypisane mu przestępstwa kary jednostkowe nie są z całą pewnością karami surowymi. Wszystkie kary zostały wymierzone praktycznie w dolnych ustawowych granicach zagrożenia. Podobnie należy ocenić wymierzoną oskarżonemu karę łączną. Także orzeczenie w stosunku do oskarżonego środka karnego w postaci naprawienia wyrządzonej szkody nie powoduje iż suma kar i środków karnych razi nadmierną dolegliwością.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.

Na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 29.06.05. 1982r. sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Z. kwotę 516,60zł. w tym 96,60zł. podatku od towarów i usług z tytułu jej udziału jako obrońcy ustanowionego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego, jak i fakt, że pozostaje on w warunkach pozbawienia wolności mając ograniczone możliwości zarobkowe sąd odwoławczy zwolnił go od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze (art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624§1 k.p.k.).